

[Socialministeren]

øjne er det et meget væsentligt punkt for en enlig forsørger. Det er følelser – ja, men lige så væsentlige.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det, socialministeren kalder store sociale problemer, kalder man i det bilag, vi har fået fra socialministeriets embedsfolk, for en løsningsmulighed, og det er der dog vel stor forskel på.

Jeg vil gerne citere ganske kort fra det bilag, vi har fået netop vedrørende problematikken i forbindelse med forhøjede børnetilskud. Sagen er i dag den, at man kan få forhøjede børnetilskud, hvis man er reelt enlig. Hertil siger socialministeriets embedsmænd: konsekvensen heraf vil være, at der ligesom til andre forældre, der lever adskilt på grund af uoverensstemmelse, udbetales almindeligt eller forhøjet børnetilskud, afhængig af forholdene hos den af forældrene, som barnet lever sammen med, og at beregningen alene sker på grundlag af dennes indtægt.

Det er altså en videreførelse af reglerne om den reelle enlige forsørger. Der er slet ingen problemer i det; der skal bare en lille lovændring til, som enhver kan overse.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved andenbehandlingen havde jeg lejlighed til at gøre nogle bemærkninger, navnlig om de ændringsforslag, der var stillet af et flertal i udvalget. Fru Lone Dybkjær undrede sig ved andenbehandlingen over, at jeg tog de spørgsmål op. Jeg synes nu nok, det var ganske og aldeles nødvendigt.

På ét punkt er det i hvert fald tilfredsstillende. Det var det forslag, der var stillet om, at børn over 12 år under alle omstændigheder skulle trækkes ind i retten eller til statsamtet og fortælle, hvad de mente om de to mennesker, som de af naturlige grunde måtte holde mest af. Det har man modereret, og det er dog straks noget, men tilbage er der stadig væk tale om, at de skal udtale sig i visse tilfælde.

Jeg mener, det er forkert, at man på den måde og vel i det hele taget ved denne lovgivning inddrager børnene og gør dem til katebald, for det er jo det, der uhyre let bliver resultatet af denne lovgivning, og dér vil folkettingen gøre noget aldeles forkert.

Jeg mener også, at det ændringsforslag, man har opretholdt om statsamtterne, er ganske og aldeles uforberedt, og det er også dyrt. Det er ganske logisk, når fru Pia Kjærsgaard efter debatten ved anden behandling meddeler, at fremskridtspartiet ikke længere kan stemme for dette forslag. Igennem dette ændringsforslag inddrager man tyrkertrøen på, at psykologer kan klare det, folk ikke selv kan klare. Jeg tror, man tager ganske og aldeles fejl.

Må jeg i øvrigt om selve lovforslaget sige, at jeg efter denne debat mener, vi overhovedet ikke er modne til at vedtage denne lovgivning, ikke som personer, men fordi der er alt for meget uafklaret. Jeg synes, at de indvendinger, der er fremkommet, den ængstelse, der er gået igennem udtalelserne fra forskellige ordførere, ikke mindst udtalelserne fra fru Inger Harms, er så velbegrundet, at det er forkert, at man med et lille flertal vil prøve på at tvinge dette igennem, hvis flertallet er til stede.

Det er jo ikke noget ligegyldigt, vi står over for. Der er jo ikke, som nogen har sagt, bare tale om en aftale, der kan træffes, og at der ikke sker mere, hvis denne aftale ikke træffes. Efter min opfattelse er indholdet af disse lovforslag et brud på den familiepolitik, som hidtil har været ført her i Danmark.

Forslaget om adgang til fælles forældremyndighed for ugifte samlevende støtter ikke ønsket om, at flest muligt indgår ægteskab og derved får den fornuftige juridiske ramme om samlivet, som jo reelt set er indholdet af et ægteskab. Man tilskynder indirekte forældrene til blot at flytte sammen med den usikkerhed til følge, der reelt vil ramme de svage borgere i samfundet og her navnlig kvinderne.

Lovforslagets gennemførelse vil også i øvrigt gøre livet mere usikkert for den enlige mor, som det er fremhævet af flere, og for hendes muligheder for at bevare forældremyndigheden over børnene.

Der er én ting, der har undret mig meget i denne debat. Man kan selvfølgelig sige, at kvinderne, når det drejer sig om forældremyndighed, har en større ret, end mændene har, og det er efter min mening ganske berettiget. Det, der undrer mig, er, at de medlemmer, der ellers så stærkt taler kvindernes sag med hensyn til placering her i samfundet, så hurtigt i denne forbindelse er parat til at af-